

טמא

דמיה ימיים רבים שלא עת נדרתך או כי דתך על
נדתך כל ימי זוב טומאה כי נדרתך היה טומאה
הוא כל המשכבות אשר תשוכב עליי כל ימי זובך
כKİשוכב נדרתך יהיה לך וככל הכל כי אשר תשוכב
עליו טמא יהיה כתמאת נדרתך וככל דגוזע בם
יטמא וככבר בגדיו ורוחץ בכימם וטמא עד הערב
ואם נדרתך מזובה וספרה לך שבעה ימים ואוחר
תטהר וביום השמייעי תקוץ לה שתי הרים או שני
בני יונה והביאה אותם אל הכהן אל בתוכו אהיל
מיועה ועשה הכהן את האחד מטהות האחד
עליה וכפר עליה הכהן לפניהם יהוה מזוב טומאה
והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא ימידו
בטמאתם בטמאם את משכני אשך בהוכחה זאת
הורת הזוב ואשר הצא ממנה שכבה זרע לטמאה
בה והדוחה בנדתך והזוב את זובי לזכר ולזכורה
ולאיש אשך ישוכב עם טמאה

וידבר יהוה אל משה אומר מות עני בני אהרון
בקרבהם לפניהם יהוה יימתו ויאמר יהוה אל משה
דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל
הקדש מבית לפרטך אל פניהם הכפרה אשך
על הארץ ולא ימות כי בעין אראה על הכפרה
בזאת יבא אהרן אל הקדש בספר בז בקר לחתתא
ויאל לעלה כהנזה בדר קדש לבש ומכנסי בדר
יהיו על בשרו ובאבנט בדר יתגור ויבמענperf
בד יונף בגדי קדש הם ורוחץ בכימם און
בשרו ולבש ומיאת עדרת בני ישראל אל ירוץ
שני שעיר עזיב לוחטאת ואיל אוחז לעלה
והקריב אהרן את פר הוחטאת אשר לו וכפר
בעדרו ובעד ביתו ורכחו את שני השערם והעפיד
אתם לפניהם יהוה פתח אהל מווער וגנתן אהרן על